

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 887

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 18 decembrie 2009

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.375 din 27 octombrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată și ale art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale	2–3	și a celor ale art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar	7–9
Decizia nr. 1.470 din 10 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16, art. 19 alin. (1) lit. c) și art. 20 alin. (2)—(10) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare	3–5	Decizia nr. 1.556 din 17 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91 ¹ , art. 91 ² alin. 2 și art. 91 ⁵ din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 10 alin. (4) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție	9–11
Decizia nr. 1.471 din 10 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2005 și ale art. 48 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2006 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2006	5–6	Decizia nr. 1.590 din 26 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale	11–12
Decizia nr. 1.481 din 10 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ		Decizia nr. 1.592 din 26 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție	12–13
		Decizia nr. 1.602 din 26 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 din Codul penal	13–14
		Decizia nr. 1.611 din 26 noiembrie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 303 alin. 6 teza a doua, art. 160 și art. 300 ¹ din Codul de procedură penală	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.375**

din 27 octombrie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8
din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată și ale art. 13
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea
întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată și ale art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Almacen Danatrache” — S.R.L. din Matca în Dosarul nr. 331/324/2009 al Judecătoriei Tecuci.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența constantă a Curții în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 331/324/2009, **Judecătoria Tecuci a sesizat Curtea Constituțională pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată și ale art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Almacen Danatrache” — S.R.L. din Matca.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține că dispozițiile criticate nu prevăd un dublu grad de jurisdicție și încalcă principiul contradictorialității procesului civil și pe cel al imparțialității judecătorului.

Curtea de Apel Bacău — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal consideră că excepția este neîntemeiată, dispozițiile legale criticate nu instituie prezumția de culpă a persoanei a cărei răspundere se solicită a fi stabilită, ci prevăd în concret natura faptelor păgubitoare pentru societatea comercială debitoare, fapte care au contribuit la ajungerea acestora în stare de insolvență și care pot antrena răspunderea unor persoane din organele sale de conducere.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 422 din 30 iulie 2001, și ale art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007, texte de lege care au următorul conținut:

— Art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001: „(1) *Împotriva ordonanței prevăzute la art. 6 alin. (2) debitorul poate formula cererea în anulare, în termen de 10 zile de la data înmânării sau comunicării acesteia.*

(2) *Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.*

(3) *Abrogat.*

(4) *Dacă instanța investită admite cererea în anulare, aceasta va anula ordonanța, pronunțând o hotărâre irevocabilă. Prevederile art. 7 se aplică în mod corespunzător.*

(5) *Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.”;*

— Art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007: „(1) *Împotriva ordonanței de plată debitorul poate formula cererea în anulare, în termen de 10 zile de la data comunicării acesteia.*

(2) *Cererea în anulare se soluționează de către instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță.*

(3) *Cererea în anulare nu suspendă executarea. Suspendarea va putea fi însă încuviințată, la cererea debitorului, numai cu dare de cauțiune, al cărei quantum va fi fixat de instanță.*

(4) *Dacă instanța investită admite cererea în anulare, aceasta va anula ordonanța de plată, pronunțând o hotărâre irevocabilă. Prevederile art. 9 alin. (3) se aplică în mod corespunzător.*

(5) *Hotărârea prin care a fost respinsă cererea în anulare este irevocabilă.”*

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16, 21, 53, 126 și 148.

Examinând excepția de neconstituționalitate, în ceea ce privește critica potrivit căreia dispozițiile criticate sunt neconstituționale, în sensul că ordonanța care va conține somația de plată poate fi atacată numai cu o acțiune în anulare, iar nu prin recurs, Curtea constată că această critică este neîntemeiată. Astfel, prin Decizia nr. 270 din 24 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 538 din 25 iulie 2003, sau prin Decizia nr. 582 din 14 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 426 din 23 iunie 2009, Curtea a statuat că specificul domeniului supus reglementării a impus adoptarea unor soluții diferite față de cele din dreptul comun, una dintre acestea constituindu-o consacrarea cererii în anulare, care reprezintă evident o cale de atac împotriva ordonanței. Împrejurarea că legiuitorul a instituit o cale de atac cu o fizionomie juridică diferită de aceea a căilor de atac de drept comun nu relevă niciun aspect de

neconstituționalitate, fiind în deplină concordanță cu prevederile art. 129 din Constituție. Legiuitorul ordinar este deplin îndreptățit ca, în considerarea anumitor particularități, să opteze pentru o cale de atac cu o identitate proprie, alta decât cea de drept comun, o asemenea concluzie rezultând, de altfel, și din redactarea adoptată de legiuitorul constituțional, potrivit căreia stabilirea regimului juridic al căilor de atac este de competența exclusivă a legiuitorului ordinar, care, potrivit atribuțiilor prevăzute de art. 126 alin. (3) din Constituție, stabilește competența și procedura de judecată, evident, cu condiția ca nicio normă de procedură să contravină vreunei dispoziții constituționale.

Soluția adoptată în deciziile anterioare, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față, întrucât nu au apărut elemente noi care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Ordonanța Guvernului nr. 5/2001 privind procedura somației de plată și ale art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Almacen Danatrache” — S.R.L. din Matca în Dosarul nr. 331/324/2009 al Judecătoriei Tecuci.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 octombrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.470

din 10 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16, art. 19 alin. (1) lit. c) și art. 20 alin. (2)—(10) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16, art. 19 alin. (1) lit. c) și art. 20 alin. (2)—(10) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, excepție ridicată de Nicolae Dobrovici-Bacalbașa în Dosarul nr. 2.360/121/2008 al Curții de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 februarie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.360/121/2008, **Curtea de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16, art. 19 alin. (1) lit. c) și art. 20 alin. (2)—(10) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, excepție ridicată de Nicolae Dobrovici-Bacalbașa într-o cauză având ca obiect anularea unui act administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia, preluând cu fidelitate considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 51 din 31 ianuarie 2008, consideră că jurisdicția exercitată de Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării se definește ca o jurisdicție extraordinară, iar natura sa juridică este cea a unei instanțe extraordinare.

Curtea de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate ce privește art. 20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 este inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, iar celelalte prevederi legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 16, art. 19 alin. (1) lit. c) și art. 20 alin. (2)—(10) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2007, texte care au următorul cuprins:

— Art. 16: „*Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, denumit în continuare Consiliul, este autoritatea de stat în domeniul discriminării, autonomă, cu personalitate juridică, aflată sub control parlamentar și totodată garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, în conformitate cu legislația internă în vigoare și cu documentele internaționale la care România este parte.*”

— Art. 19 alin. (1) lit. c): „*În vederea combaterii faptelor de discriminare, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării își exercită atribuțiile în următoarele domenii: [...]*”

c) *investigarea, constatarea și sancționarea faptelor de discriminare.*”

— Art. 20 alin. (2)—(10): „(2) *Consiliul soluționează sesizarea prin hotărâre a Colegiului director prevăzut la art. 23 alin. (1).*”

(3) *Prin cererea introdusă potrivit alin. (1), persoana care se consideră discriminată are dreptul să solicite înlăturarea consecințelor faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării.*

(4) *Colegiul director al Consiliului dispune măsurile specifice constatării existenței discriminării, cu citarea obligatorie a părților. Citarea se poate face prin orice mijloc care asigură confirmarea primirii. Neprezentarea părților nu împiedică soluționarea sesizării.*

(5) *A acțiunea de investigare întreprinsă de Colegiul director se desfășoară la sediul instituției sau în alt loc stabilit de acesta.*

(6) *Persoana interesată are obligația de a dovedi existența unor fapte care permit a se presupune existența unei discriminări directe sau indirecte, iar persoanei împotriva căreia s-a formulat sesizarea îi revine sarcina de a dovedi că faptele nu constituie discriminare. În fața Colegiului director se poate*

invoca orice mijloc de probă, inclusiv înregistrări audio și video sau date statistice.

(7) *Hotărârea Colegiului director de soluționare a unei sesizări se adoptă în termen de 90 de zile de la data sesizării și cuprinde: numele membrilor Colegiului director care au emis hotărârea, numele, domiciliul sau reședința părților, obiectul sesizării și susținerile părților, descrierea faptei de discriminare, motivele de fapt și de drept care au stat la baza hotărârii Colegiului director, modalitatea de plată a amenzii, dacă este cazul, calea de atac și termenul în care aceasta se poate exercita.*

(8) *Hotărârea se comunică părților în termen de 15 zile de la adoptare și produce efecte de la data comunicării.*

(9) *Hotărârea Colegiului director poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit legii.*

(10) *Hotărârile emise potrivit prevederilor alin. (2) și care nu sunt atacate în termenul de 15 zile constituie de drept titlu executoriu.*”

Autorul excepției susține că textele legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) și (4) privind dreptul la un proces echitabil și caracterul facultativ și gratuit al jurisdicțiilor speciale administrative, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 124 alin. (2) privind înfăptuirea justiției și ale art. 126 alin. (1) și (5) privind instanțele judecătorești și interzicerea înființării de instanțe extraordinare.

Analizând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată următoarele:

1. Nu se poate reține motivul de inadmisibilitate invocat de Avocatul Poporului cu privire la art. 20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000. Într-adevăr, prin Decizia nr. 997 din 7 octombrie 2008, Curtea a constatat că „*dispozițiile art. 20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare sunt neconstituționale, în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării competența ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.*” Însă în cauza de față sunt aduse alte critici textului supus controlului Curții Constituționale, critici ce vizează eventualul caracter de instanță extraordinară al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării. Or, prin decizia pronunțată sub rezervă de interpretare, Curtea a constatat neconstituționalitatea numai a unui sens al textului art. 20 alin. (3) din ordonanță, situație în care nu se poate reține că textul în sine este neconstituțional, ci numai acea interpretare din care rezultă că se „*acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării competența ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.*” În consecință, în situația de față nu se poate aplica textul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, iar Curtea urmează să analizeze pe fond excepția de neconstituționalitate ridicată. A se vedea, în același sens, *ad similibet*, deciziile Curții Constituționale nr. 1.096 din 15 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 795 din 27 noiembrie 2008, și nr. 711 din 7 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 17 iunie 2009.

2. Pe fondul cauzei, Curtea constată că, prin Decizia nr. 1.096 din 15 octombrie 2008, în raport cu o critică identică de neconstituționalitate, a statuat că instituția Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării nu este o instanță extraordinară.

Acesta este un organ al administrației publice centrale cu atribuții în prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, prin supravegherea și combaterea actelor sau faptelor de natură a încălca principiul constituțional fundamental

al egalității în drepturi. Cu acel prilej, Curtea a stabilit că, potrivit dispozițiilor supuse controlului de constituționalitate, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este un organ administrativ cu atribuții jurisdicționale, care se bucură de independența necesară îndeplinirii actului administrativ-jurisdicțional și respectă prevederile constituționale cuprinse în art. 124 privind înfăptuirea justiției și art. 126 alin. (5) care interzice înființarea de instanțe extraordinare. Mai mult, Curtea a statuat că dreptul la un proces echitabil este satisfăcut dacă cei interesați au posibilitatea de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor și a intereselor lor legitime, drept care este

consacrat expres la art. 20 alin. (9) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000.

Totodată, Curtea a mai reținut că jurisdicția Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării nu are caracter obligatoriu, întrucât legea nu prevede în sarcina persoanei vătămate obligația de a urma o procedură administrativ-jurisdicțională prealabilă sesizării instanței de judecată, ci numai posibilitatea de a opta între cele două căi de valorificare a dreptului, astfel încât nu se poate vorbi de încălcarea textului art. 21 alin. (4) din Constituție.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16, art. 19 alin. (1) lit. c) și art. 20 alin. (2)—(10) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, excepție ridicată de Nicolae Dobrovici-Bacalbașa în Dosarul nr. 2.360/121/2008 al Curții de Apel Galați — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 noiembrie 2009.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.471

din 10 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44

din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2005 și ale art. 48 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2006 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2006

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2005 și ale art. 48 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2006 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2006, excepție ridicată de Gina Boldura și Luca Cristian Florin în Dosarul nr. 206/57/2009 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care apreciază că excepția ridicată este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 206/57/2009, **Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2005 și ale art. 48 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2006 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2006, excepție ridicată de**

Gina Boldura și Luca Cristian Florin în cauze având ca obiect pretenții bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că, prin adoptarea celor două ordonanțe, Guvernul a realizat o imixtiune nepermisă în activitatea de legiferare realizată de Parlament, întrucât a suspendat aplicarea unor prevederi cuprinse în Legea nr. 188/1999. Se mai arată că suspendarea menționată se putea face doar printr-un act cu forță juridică egală cu cea a Legii nr. 188/1999, lege organică, astfel că ordonanțele criticate nu puteau reglementa în acest domeniu. Se mai susține că restrângerea drepturilor funcționarilor publici nu este justificată de niciunul dintre motivele cuprinse în art. 53 din Constituție.

Curtea de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, textele legale criticate nemaifiind în vigoare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 44 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.091 din

23 noiembrie 2004, și ale art. 48 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2006 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 57 din 20 ianuarie 2006, texte care au următorul cuprins:

— Art. 44 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004: „La data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență se suspendă aplicarea dispozițiilor art. 29, art. 32 alin. (2) și ale art. 34 alin. (2) din Legea nr. 188/1999, republicată, cu modificările ulterioare, ale art. XVI alin. (5) și (6) din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 46 din Hotărârea Guvernului nr. 1.209/2003 privind organizarea și dezvoltarea carierei funcționarilor publici.”;

— Art. 48 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2006: „La data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe se suspendă aplicarea dispozițiilor lit. c) și d) ale art. 29 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările ulterioare, până la 31 decembrie 2006.”

În susținerea excepției de neconstituționalitate se invocă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) privind principiul separației și echilibrului puterilor în stat și acela al respectării legilor, ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 73 alin. (1) și (3) lit. j) privind categoriile de legi, ale art. 76 alin. (1) privind adoptarea legilor și hotărârilor, ale art. 108 alin. (3) privind actele Guvernului și ale art. 115 alin. (1), (2) și (4) privind delegarea legislativă.

Analizând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că, astfel cum rezultă încă din titlul celor două ordonanțe, suspendarea operată prin cele două texte criticate a avut aplicabilitate doar pentru perioada 1 ianuarie — 31 decembrie 2005 și 24 ianuarie — 31 decembrie 2006. Prin urmare, se reține că ambele ordonanțe reprezintă acte normative cu aplicabilitate limitată în timp. În aceste condiții, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, întrucât textele legale criticate nu mai sunt în vigoare la data pronunțării deciziei, excepția de neconstituționalitate ridicată, în temeiul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, urmează să fie respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 44 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2004 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2005 și ale art. 48 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2006 privind reglementarea drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici pentru anul 2006, excepție ridicată de Gina Boldura și Luca Cristian Florin în Dosarul nr. 206/57/2009 al Curții de Apel Alba Iulia — Secția de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 noiembrie 2009.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.481

din 10 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ și a celor ale art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Simona Ricu	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ și a celor ale art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Sindicatul „Spiru Haret” Mureș în Dosarul nr. 478/102/2009 al Tribunalului Mureș — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 478/102/2009, **Tribunalul Mureș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ și a celor ale art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar**, excepție ridicată de Sindicatul „Spiru Haret” Mureș în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că, prin adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 151/2008, această autoritate executivă a refuzat să aplice o lege adoptată de Parlament, ceea ce încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5), precum și ale art. 61 alin. (1). Se consideră că au fost încălcate și prevederile art. 102 alin. (1), precum și cele ale art. 141 din Constituție, întrucât Guvernul nu a consultat Consiliul Economic și Social atunci când a adoptat această ordonanță de urgență.

De asemenea, se susține că Guvernul a adoptat ordonanța de urgență cu încălcarea exigențelor stabilite de art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, întrucât nu a arătat situația extraordinară care a stat la baza emiterii acesteia și nici nu a motivat corespunzător urgența acestei reglementări; ordonanța de urgență afectează drepturile constituționale ale personalului

didactic, și anume dreptul la protecția socială a muncii, prevăzute de art. 41 alin. (2) și (5) din Legea fundamentală. Aceeași ordonanță este contrară și dispozițiilor art. 20 alin. (1) și art. 111 alin. (1) din Constituție.

Pentru aceleași motive se susține că și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 contravine dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5) și art. 61 alin. (1), art. 20 alin. (1), art. 41 alin. (2) și (5), art. 102 alin. (1), art. 111 alin. (1), art. 141 și art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție. În plus, se arată că adoptarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 1/2009 nu este legitimată de o situație de urgență, deoarece nu au fost arătate motivele care să justifice necesitatea prelungirii termenului de aplicabilitate prevăzut de actele normative care reglementează salarizarea la nivel bugetar, așa cum se arată în preambul. Ordonanța menționată este contrară dispozițiilor art. 1 alin. (4) și (5) din Constituție, deoarece prin art. 3 se reglementează refuzul de aplicare a Legii nr. 221/2008 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 15/2008, stabilind că nu se vor acorda creșterile salariale din luna octombrie 2008, așa cum se prevedea în lege, ci începând de la 1 ianuarie 2009. Aceste dispoziții au valoarea juridică a unei abrogări tacite a legii până la 1 ianuarie 2009, iar după aceea a unei modificări substanțiale. Se modifică perioadele de acordare a creșterilor salariale, se amână plățile, stabilind mai multe tranșe, și se reduce majorarea de 50% stabilită prin Legea nr. 221/2008, la 28%.

Tribunalul Mureș — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece prin Decizia nr. 989 din 30 iunie 2009, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 pct. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008, precum și ale art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce

se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 759 din 11 noiembrie 2008, și a dispozițiilor art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 60 din 30 ianuarie 2009. Acestea au următorul cuprins:

— Art. 1 pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008:

„**Art. 1.** — Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

[...]

2. Articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. 1. — (1) În cursul anului 2008 salariile de bază ale personalului didactic din învățământ, stabilite potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 68/2004 privind unele măsuri în domeniul învățământului, aprobată cu modificări prin Legea nr. 6/2005, cu modificările ulterioare, se majorează după cum urmează:

a) pentru funcția de profesor universitar prevăzută în anexa nr. 1.1, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000 este următoarea:

1 ianuarie — 31 martie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 230,247 lei;

1 aprilie — 30 septembrie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 244,061 lei;

1 octombrie — 31 decembrie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 266,026 lei;

b) coeficienții de multiplicare prevăzuți pentru funcțiile didactice de predare cu gradul didactic II, definitiv, debutant, cele cu studii de nivel liceal fără pregătire de specialitate și pentru funcțiile didactice auxiliare se majorează cu 10% începând cu data de 1 ianuarie 2008, față de nivelul din 31 decembrie 2007;

c) pentru funcțiile didactice prevăzute în anexele nr. 1.2, 2 și 3, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000 este următoarea:

1 ianuarie — 31 martie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 259,593 lei;

1 aprilie — 30 septembrie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 275,168 lei;

1 octombrie — 31 decembrie 2008, valoarea coeficientului de multiplicare 1,000: 299,933 lei.

(2) Indemnizațiile pentru persoanele care ocupă funcții de conducere specifice, precum și indemnizațiile pentru îndeplinirea unor activități specifice învățământului sunt prevăzute în anexele nr. 4 și 5.»

3. După articolul 1 se introduce un nou articol, articolul 11, cu următorul cuprins:

«Art. 11. — (1) În cursul anului 2009 salariile de bază ale personalului didactic din învățământ, stabilite potrivit anexelor nr. 1.1, 1.2, 2 și 3, se majorează după cum urmează:

a) pentru perioada 1 ianuarie — 28 februarie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a și 3a;

b) pentru perioada 1 martie — 31 august 2009 se va acorda o treime din creșterea salariilor de bază obținute prin aplicarea coeficienților de multiplicare și a valorilor coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b;

c) pentru perioada 1 septembrie — 31 decembrie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b.

(2) Indemnizațiile pentru persoanele care ocupă funcții de conducere specifice, precum și indemnizațiile pentru îndeplinirea unor activități specifice învățământului pentru anul 2009 sunt cele prevăzute în anexele nr. 4 și 5.»

— Art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar:

„Art. 2. — (1) La articolul 1¹ alineatul (1), literele a) și b) din Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 30 ianuarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și vor avea următorul cuprins:

«a) pentru perioada 1 ianuarie — 31 martie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a și 3a;

b) pentru perioada 1 aprilie — 31 august 2009 se va acorda o treime din creșterea salariilor de bază obținute prin aplicarea coeficienților de multiplicare și a valorilor coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b;».

Art. 3. — Valorile coeficientului de multiplicare 1,000 prevăzute în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a, 3a, 1.1b, 1.2b, 2b și 3b la Ordonanța Guvernului nr. 15/2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, se aplică corespunzător perioadelor stabilite la art. 2 din prezenta ordonanță de urgență».

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său prin raportare la critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 842 din 2 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 464 din 6 iulie 2009, și prin Decizia nr. 989 din 30 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 531 din 31 iulie 2009, a constatat că dispozițiile art. I pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ și ale art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar sunt neconstituționale.

Așa fiind, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale prezenta excepție de neconstituționalitate a devenit inadmisibilă și urmează a fi respinsă ca atare.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 151/2008 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 personalului din învățământ și a celor ale art. 2 și 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 1/2009

privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, excepție ridicată de Sindicatul „Spiru Haret” Mureș în Dosarul nr. 478/102/2009 al Tribunalului Mureș — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 10 noiembrie 2009.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.556

din 17 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹, art. 91² alin. 2 și art. 91⁵ din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 10 alin. (4) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție

Acsinte Gaspar	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroi	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹, art. 91² alin. 2 și art. 91⁵ din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 10 alin. (4) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Vasile Mic și Traian Gavrilă Ceuca în Dosarul nr. 965/83/2008 al Tribunalului Suceava — Secția penală și de Horea Codrin Rebeleanu în Dosarul nr. 298/112/2007 al Tribunalului Suceava — Secția penală.

Dezbaterile au avut loc în ziua de 10 noiembrie 2009, fiind consemnate în încheierea de ședință întocmită la acea dată, când Curtea, pentru o mai bună studiere a problemelor ce constituie obiectul excepției, a amânat pronunțarea pentru data de 17 noiembrie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 25 martie 2009 și 4 martie 2009, pronunțate în dosarele nr. 965/83/2008 și nr. 298/112/2007, **Tribunalul Suceava — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 91¹, art. 91² alin. 2 și art. 91⁵ din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 10 alin. (4) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție.**

Excepția a fost ridicată, în dosarele de mai sus, de Vasile Mic, Traian Gavrilă Ceuca și Horea Codrin Rebeleanu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 91¹, art. 91² alin. 2 și art. 91⁵ din Codul de procedură penală afectează dispozițiile constituționale ale art. 28 raportat la art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 53 și art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală coroborat cu art. 6 din aceeași convenție, deoarece procurorul care efectuează sau

supraveghează urmărirea penală poate dispune interceptarea audiovideo înainte de începerea urmăririi penale, respectiv înainte de declanșarea procesului penal sau înainte de săvârșirea unei infracțiuni.

De asemenea, prevederile art. 10 alin. (4) teza a doua contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3), art. 124 alin. (1) și (2) și art. 131 alin. (2), deoarece se atribuie organelor de poliție judiciară competența de a efectua acte de urmărire penală „în numele procurorului”, fără o limitare a categoriei actelor procedurale ce ar putea fi întocmite în acest mod. Se permite astfel eludarea normelor procedurale privitoare la competența materială funcțională, de cele mai multe ori aproape toate actele procedurale fiind întocmite de ofițeri de poliție judiciară, procurorul mărginindu-se doar la a audia inculpații și a le prezenta materialul de urmărire penală.

Tribunalul Suceava — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 91¹ cu denumirea marginală *Condițiile și cazurile de interceptare și înregistrare a convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare*, art. 91² alin. 2 cu denumirea marginală *Organele care efectuează interceptarea și înregistrarea* și art. 91⁵ cu

denumirea marginală *Înregistrările de imagini*, toate din Codul de procedură penală.

De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și dispozițiile art. 10 alin. (4) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, având următorul cuprins: „Dispozițiile procurorilor din Direcția Națională Anticorupție sunt obligatorii pentru ofițerii de poliție judiciară prevăzuți la alin. (1). *Actele întocmite de ofițerii de poliție judiciară din dispoziția scrisă a procurorului sunt efectuate în numele acestuia.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său prin raportare la critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 968 din 30 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 854 din 12 decembrie 2007, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, reținând în esență că ofițerii de poliție judiciară își desfășoară activitatea sub directă conducere, supraveghere și control al procurorului, ceea ce dă expresie prevederilor art. 131 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora parchetele conduc și supraveghează activitatea de cercetare penală a poliției judiciare, în condițiile legii. De asemenea, „susținerile autorilor excepției, în sensul că aceste dispoziții ar crea discriminări între inculpații din cauzele instrumentate de Direcția Națională Anticorupție și cei din alte cauze, în care urmărirea penală este efectuată în mod obligatoriu de către procuror, sunt neîntemeiate, deoarece, potrivit art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 și Codului de procedură penală, cu ale căror dispoziții se completează această ordonanță, urmărirea penală se efectuează de către procuror, nefiind deci în prezența unei încălcări a principiului egalității în fața legii, consacrat de prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție.

Faptul că, în anumite cazuri, ofițerii de poliție judiciară ai Direcției Naționale Anticorupție efectuează acte de cercetare penală nu echivalează cu o încălcare a garanțiilor dreptului la un proces echitabil, prevăzut de dispozițiile art. 21 din Legea fundamentală, întrucât, pe de-o parte, această poliție judiciară a fost creată în scopul efectuării cu celeritate și în mod temeinic a activităților de descoperire și de urmărire a infracțiunilor de corupție, iar, pe de altă parte, actele de cercetare ale acestor ofițeri se efectuează în numele procurorului și numai după dispoziția scrisă a acestuia.”

Pentru aceleași argumente Curtea a reținut că nu sunt afectate nici prevederile art. 124 alin. (2) din Constituție potrivit cărora justiția este unică, imparțială și egală pentru toți.

În ceea ce privește critica referitoare la dispozițiile din Codul de procedură penală, Curtea constată că și acestea au fost supuse controlului său prin raportare la critici similare. Astfel cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 962 din 25 iunie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din 13 august 2009, și Deciziei nr. 410 din 10 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 338 din 1 mai 2008, au fost respinse ca nefondate excepții similare, reținându-se în esență că interceptările și înregistrările audio sau video prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ceea ce însă excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]*”.

De asemenea, Curtea a mai statuat că „nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28 și 53, deoarece înseși textele invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, secretul corespondenței nefiind un drept absolut, ci susceptibil de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de necesitatea instrucției penale. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni”.

Totodată, Curtea a arătat că anumite aspecte invocate într-o cauză ori alta referitoare la modul de aplicare a dispozițiilor legale criticate nu constituie o problemă de constituționalitate, sens în care a reținut că „*nu se poate admite însă ideea înfrângerii prezumției de constituționalitate ca urmare a aplicării unor dispoziții legale în contradicție cu legea ori cu principiile fundamentale*”. De asemenea, Curtea a statuat că „*actele premergătoare au o natură proprie, care nu poate fi identificată sau subsumată naturii precise și bine determinate a altor instituții și care au ca scop verificarea și completarea informațiilor deținute de organele de urmărire penală în vederea fundamentării convingerii cu privire la oportunitatea urmăririi penale. Având un caracter sui-generis sustras hegemoniei garanțiilor impuse de faza propriu-zisă de urmărire penală, este unanim acceptat faptul că în cadrul investigațiilor prealabile nu pot fi luate măsuri procesuale ori administrate probe care presupun existența certă a unei urmăririi penale începute*”. În acest sens, Curtea reține că măsurile procesuale reprezintă totalitatea mijloacelor de constrângere (măsuri de prevenție, de ocrotire și siguranță, asigurătorii, ce privesc restituirea lucrurilor ori restabilirea situației anterioare) prin care organul judiciar asigură îndeplinirea de către părți și celelalte persoane care participă la proces a obligațiilor lor procesuale și garantează executarea pedepsei și repararea pagubei produse prin infracțiune.

„[...] De altfel, interceptarea și înregistrarea convorbirilor pot fi dispuse, așa cum se prevede în alin. 1 al art. 91¹ din Codul de procedură penală, la cererea procurorului care efectuează ori supraveghează urmărirea penală. Iată deci că administrarea unor astfel de mijloace de probă este plasată în cadrul primei faze a procesului penal, urmărirea penală putând fi începută, potrivit art. 221 și 228 din Codul de procedură penală, atât in personam, cât și in rem.”

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Curtea mai constată că însăși instanța europeană a validat prevederile legale contestate prin cauza *Dumitru Popescu versus România din 26 aprilie 2007*. Astfel, după ce a reținut existența unei încălcări a art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, motivat de împreriurarea că la data comiterii faptelor legislația în materie era alta, a afirmat că în noul cadru legislativ (prin modificările aduse de Legea nr. 281/2003 și Legea nr. 356/2006) există numeroase garanții în materie de interceptare și de transcriere a comunicațiilor, de arhivare a datelor pertinente și de distrugere a celor nepertinente. Așa fiind, dispozițiile art. 91¹, art. 91² alin. 2 și art. 91⁵ din Codul de procedură penală oferă protecție împotriva amestecului arbitrar în exercitarea dreptului la viață privată al persoanei, legea folosind termeni cu un înțeles univoc.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹, art. 91² alin. 2 și art. 91⁵ din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 10 alin. (4) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Vasile Mic și Traian Gavrila Ceuca în Dosarul nr. 965/83/2008 al Tribunalului Suceava — Secția penală și de Horea Codrin Rebeleanu în Dosarul nr. 298/112/2007 al Tribunalului Suceava — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 17 noiembrie 2009.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.590

din 26 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ismobel RO” — S.R.L. în Dosarul nr. 13.623/212/2008 al Judecătoriei Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 martie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 13.623/212/2008, **Judecătoria Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ismobel RO” — S.R.L. în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă

dispozițiile constituționale ale art. 16, 45 și 135, deoarece stabilesc o obligație suplimentară în sarcina agenților economici în condițiile în care alternativ este prevăzută posibilitatea unor derogări. De asemenea, actul de comerț nu trebuie condiționat de îndeplinirea unor condiții stricte de formalism. Simpla existență a mărfii în stoc, alăturată cererii pentru vânzare, este suficientă pentru realizarea actului de comerț, statul nefiind cu nimic prejudiciat în situația în care vânzarea este consemnată numai de factură și chitanță.

Judecătoria Constanța — Secția civilă opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 10 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 21 ianuarie 2005, care au următorul conținut:

„*Constituie contravenții următoarele fapte dacă, potrivit legii penale, nu sunt considerate infracțiuni: [...]*

b) neîndeplinirea obligației agenților economici de a se dota și de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale avizate conform art. 5 alin. (2), la termenele stabilite la art. 6, cu excepția prevăzută la art. 1 alin. (4), neemiterea bonului fiscal pentru toate bunurile livrate sau serviciile prestate ori emiterea de bonuri cu o valoare inferioară celei reale, precum și nereintroducerea datelor înscrise pe rola jurnal privind tranzacțiile efectuate de la ultima închidere zilnică până în momentul ștergerii memoriei operative; [...].”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său prin raportare la critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 670 din 30 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 24 iunie 2009, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999, statuând în esență că stabilirea unei contravenții și a unor sancțiuni reprezintă o opțiune legitimă a legiuitorului, care dă expresie preocupării

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Ismobel RO” — S.R.L. în Dosarul nr. 13.623/212/2008 al Judecătoarei Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.592

din 26 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Dinu N. Nica în Dosarul nr. 11.283/1/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

statului pentru a asigura libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție. Reglementarea contravenției este justificată de imperativul protejării interesului social și al ordinii de drept prin adoptarea unor măsuri specifice de preîntâmpinare și sancționare a faptelor care generează sau ar putea genera fenomene economice negative, cum ar fi evaziunea fiscală. Agentul economic în activitatea căruia s-a constatat săvârșirea unei contravenții nu poate invoca principiul libertății economice, în condițiile în care acesta nu respectă prevederile legale.

Totodată, Curtea a constatat că „sancțiunea suspendării activității unității care nu a respectat obligațiile instituite de lege reprezintă o măsură prin care statul dă expresie obligațiilor instituite prin art. 135 alin. (2) lit. a), b) și f) din Constituție și nu aduce atingere libertății comerțului sau valorificării factorilor de producție”.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

La apelul nominal se prezintă personal autorul excepției și se constată lipsa celorlalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției, care pune concluzii de admitere.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 mai 2009, pronunțată în Dosarul nr. 11.283/1/2007, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea**

faptelor de corupție, excepție ridicată de Dinu N. Nica în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. h) privind includerea infracțiunilor, pedepselor și regimului acestora în domeniul de reglementare al legii organice, deoarece, în opinia autorului, „Legea nr. 78/2000 a fost adoptată de Camera Deputaților și de Senat, în ședința comună, pe data de 12.04.2000, în conformitate cu prevederile art. 74 alin. (1) și art. 76 alin. (2) din Constituția României, deci, după procedura legilor ordinare, fiind ea însăși o lege ordinară, situație ce interzice expres, din punct de vedere constituțional, ca un asemenea act normativ să reglementeze vreo categorie de fapte penale, adică de infracțiuni”.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale. De asemenea, Legea nr. 78/2000 a fost adoptată cu respectarea prevederilor constituționale referitoare la reglementarea prin lege organică.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Dinu N. Nica în Dosarul nr. 11.283/1/2007 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.602

din 26 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 din Codul penal

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Petre Lăzăroiu — judecător
Ion Predescu — judecător

Puskás Valentin Zoltán — judecător
Tudorel Toader — judecător
Augustin Zegrean — judecător
Marinela Mincă — procuror
Afrodita Laura Tutunaru — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 din Codul penal, excepție ridicată de Georgeta Crăița în Dosarul nr. 40/121/2004 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 24 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 40/121/2004, **Curtea de Apel Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 215 din Codul penal**, excepție ridicată de Georgeta Crăița în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16, 21, 24 și 53, deoarece nu există posibilitatea cercetării unui faptuitor la plângerea prealabilă a părții vătămate cu aplicarea corelativă a cauzei de încetare a procesului penal constând în împăcarea părților.

Curtea de Apel Galați — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 215 din Codul penal, excepție ridicată de Georgeta Crăița în Dosarul nr. 40/121/2004 al Curții de Apel Galați — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 215 din Codul penal — *Înșelăciunea*, care au următorul conținut:

„*Inducerea în eroare a unei persoane, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust și dacă s-a pricinuit o pagubă, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 12 ani.*

Înșelăciunea săvârșită prin folosire de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.

Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alineatele precedente, după distincțiile acolo arătate.

Emiterea unui cec asupra unei instituții de credit sau unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, precum și fapta de a retrage, după emitere, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul arătat în alin. 1, dacă s-a pricinuit o pagubă posesorului cecului, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alin. 2.

Înșelăciunea care a avut consecințe deosebit de grave se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.”

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că susținerea privind împiedicarea accesului la justiție nu poate fi primită în condițiile în care cauza la care se referă autorul excepției se află chiar la instanța judecătorească, după cum nu poate fi primită nici susținerea privind încălcarea dreptului său la apărare ori a principiului egalității în drepturi, în condițiile în care, cauza aflându-se în curs de judecată, autorul excepției poate uza în mod nediscreționar de toate mijloacele de apărare prevăzute de lege și poate exercita căile de atac împotriva hotărârii pe care urmează să o pronunțe instanța.

Curtea constată, de asemenea, că, în realitate, autorul excepției nu critică conținutul reglementării, ci forma eliptică a acesteia prin aceea că nu operează și în cazul infracțiunii de înșelăciune principiul disponibilității.

Astfel, în cauză se pune o problemă de modificare și completare a legii care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu este de resortul contenciosului constituțional.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.611

din 26 noiembrie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 303 alin. 6 teza a doua, art. 160 și art. 300¹ din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 303 alin. 6 teza a doua, art. 160 și art. 300¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cătălin Costea și Vasile Călin în Dosarul nr. 8.497/245/2009 al Judecătoriei Iași.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca nefondată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 292 din 23 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.497/245/2009 al Tribunalului Iași, prin care s-a admis recursul și s-a casat în parte Încheierea din 17 aprilie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 8.497/245/2009 al Judecătoriei Iași, **Tribunalul Iași — Penal Arestări Preventive a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 303 alin. 6 teza a doua, art. 160 și art. 300¹ din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Cătălin Costea și Vasile Călin în dosarul de mai sus.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că prevederile art. 160 și art. 300¹ din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3), art. 23 alin. (4), art. 124 alin. (2) și art. 127, precum și ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece verificările referitoare la menținerea arestării inculpatului la primirea dosarului încalcă principiul publicității care guvernează faza de judecată. De asemenea, este imperios necesar ca judecătorul, la primirea dosarului, să aibă obligația de a analiza mai întâi legalitatea sesizării și abia în subsidiar pe cea a arestării.

Cât privește critica referitoare la dispozițiile art. 303 alin. 6 teza a doua din Codul de procedură penală, se arată că acestea contravin art. 21, 24, art. 142 alin. (1) și art. 146 lit. d) din Constituție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece instanțele de judecată nu suspendă luarea măsurii arestării preventive atunci când se contestă tocmai legitimitatea constituțională a textelor ce constituie temei al privării de libertate.

Tribunalul Iași opinează că excepția de neconstituționalitate este nefondată, iar **Judecătoria Iași** a opinat că este admisibilă doar excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 160 raportate la art. 300¹ din Codul de procedură penală, excepția vizând prevederile art. 303 alin. 6 teza a doua din același cod, fiind considerată de instanța de fond inadmisibilă.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 303 alin. 6 teza a doua, cu denumirea marginală *Suspendarea judecării*, art. 160, cu denumirea marginală *Menținerea arestării inculpatului la primirea dosarului*, și art. 300¹, cu denumirea marginală *Menținerea arestării inculpatului la primirea dosarului*, toate din Codul de procedură penală, care au următorul conținut:

— Art. 303 alin. 6 teza a doua: „*Instanța suspendă judecata, prin încheiere motivată, și în cazul în care a fost ridicată o excepție de neconstituționalitate, până la soluționarea de către Curtea Constituțională a excepției. Dacă inculpatul este arestat, se aplică în mod corespunzător prevederile art. 300², iar dacă față de acesta s-a dispus măsura obligării de a nu părăsi localitatea sau măsura obligării de a nu părăsi țara, se aplică, în mod corespunzător, art. 145 și 145¹. Încheierea este supusă recursului în termen de 24 de ore de la pronunțare, pentru cei prezenți, și de la comunicare, pentru cei lipsă. Recursul se judecă în termen de 3 zile.*”;

— Art. 160: „*Când procurorul dispune, prin rechizitoriu, trimiterea în judecată a inculpatului aflat în stare de arest, dosarul se înaintează instanței competente cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea mandatului de arestare sau, după caz, a duratei pentru care a fost dispusă prelungirea arestării.*

Instanța, în camera de consiliu, procedează potrivit art. 300¹.”;

— Art. 300¹: „*După înregistrarea dosarului la instanță, în cauzele în care inculpatul este trimis în judecată în stare de arest, instanța este datoare să verifice din oficiu, în camera de consiliu, legalitatea și temeinicia arestării preventive, înainte de expirarea duratei arestării preventive.*

Dacă instanța constată că temeiurile care au determinat arestarea preventivă au încetat sau că nu există temeiuri noi care să justifice privarea de libertate, dispune, prin încheiere, revocarea arestării preventive și punerea de îndată în libertate a inculpatului.

Când instanța constată că temeiurile care au determinat arestarea impun în continuare privarea de libertate sau că există temeiuri noi care justifică privarea de libertate, instanța menține, prin încheiere motivată, arestarea preventivă. Dispozițiile art. 159 alin. 3, 4, 5 și 11 se aplică în mod corespunzător.

Încheierea poate fi atacată cu recurs, aplicându-se dispozițiile art. 160^a alin. 2.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său prin raportare la critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 626 din 3 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 892 din 2 noiembrie 2006, și a Deciziei nr. 1.165 din 11 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 14 din 8 ianuarie 2008, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 300¹ și art. 303 alin. 6 teza a doua din Codul de procedură penală.

Cu acele ocazii s-a statuat că „principiul liberului acces la justiție nu echivalează cu accesul la toate structurile judecătorești și la toate gradele de jurisdicție, legiuitorul având competența, în temeiul art. 126 alin. (2) din Constituție, să instituie reguli de procedură deosebite, în considerarea unor situații speciale. Așa fiind, nu pot fi primite criticile autorului excepției, în sensul că lipsa unei căi de atac împotriva soluției pronunțate în soluționarea recursului declarat împotriva încheierii de suspendare a cauzei întemeiate pe prevederile art. 306 alin. 6 teza întâi din Codul de procedură penală ar avea semnificația încalcării art. 21 din Constituție.

De altfel, instituirea, prin dispozițiile legale criticate, a unor reguli speciale de procedură referitoare la exercitarea recursului împotriva încheierii de suspendare a cauzei, în cazul în care a fost ridicată o excepție de neconstituționalitate, cât și la judecarea recursului în termen de 3 zile, dă expresie principiului celerității și al soluționării cauzelor într-un termen rezonabil, în deplin acord, așadar, cu exigențele dreptului la un proces echitabil”.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 303 alin. 6 teza a doua, art. 160 și art. 300¹ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Cătălin Costea și Vasile Călin în Dosarul nr. 8.497/245/2009 al Judecătoriai Iași.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 noiembrie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948368 436091